

MARKÓ BÉLA

Ahol összeérünk

*Nem ott vagyok, ahol a fájdalom,
s nem az vagyok, mi részenként legyilkol,
megválok sorra elhalt tárgyaimtól,
s amíg kitéphetem, szétvághatom,*

*eldobhatom, lábbal tiporhatom,
vagy legalábbis kitépném, tipornám,
szabdálnám, darabolnám s elkotornám,
nem én vagyok, mert én kívül lakom,*

*csak onnan érzem, onnan figyelem
gyűlölködve fogam, szívem, fejem,
s ott sem vagyunk, hol boldogok vagyunk,*

*ahol testünk összeér s összezár,
kívül keringünk csak, mint két madár,
s nézzük riadtan, ahogy jajgatunk.*

Kerti ars poetica

*Én is hozott anyagból dolgozom,
mint régen nálunk a legtöbb szabó,
a kertet reggel végigkutatom,
hogy összegyűlne egy versrevaló,*

*de napról napra egyre kevesebb
az üzenet, mind halkabb a zene,
tátong a tücsökodú, mint a seb,
s hangolnak még, de nem vágnak bele*

*a tücsök, a fák alatt megül a dér,
akár a szájpenész, még összeér
s forró a bőrünk, de már legbelül*

*mind hidegebb lesz, még összeszedem,
ami megmaradt: egy-két verebem
fázik s örül, hogy versbe menekül.*

Késő délután Annával

*Van három almafánk, két szilvafánk
két körténk, két meggyünk és egy cseresznyénk,
van két szép jázminunk, egy rózsafánk,
egy zöld napernyőnk, és nagyon szeretnénk*

*néhány ribizlit és egy kiskutyát,
ennyi elférne még ebben a kertben,
együtt hallgatnánk tücskök himnuszát,
s álmodoznánk a könnyű nyári csendben,*

*Noé bárkája ez a kert nekünk,
hát előbb-utóbb felkerekedünk,
s legalább verébcsőrben egy fűszálra*

*sötétedés előtt még rálelünk,
s zöld napernyőnk és tücsökhegedünk
Balázsra hagyjuk és a kiskutyára.*

Még csak parázslík

*A kert még csak parázslík: lepkék szárnyát
föl-föllobbantja, mint parányi lángot,
majd kioltja, s a lent égő világot
szemüinktől eltagadja, forró árnyát*

*legfeljebb a felszálló könnyű pára
árulja el, odalentről a tücskök
meg-megcsörgetnek egy marék ezüstöt,
és a pitypangok tejes, puha szára*

*ijedten összerezzen, míg nyüzsögnek
a gyökerek között ujjbegynyi szörnyek,
s egy lepkeszárny már füstölög a csendben,*

*de csak sugárzást látok a szemedben,
fogjuk egymás kezét bokáig fűben,
s égünk a boldog, láthatatlan tűzben.*

S úgy hordom testem-lelkem

*Ha nem kérdeznek, nem felelhetek,
s itt állok sok-sok pontos válaszómmal,
majd szólítunk, majd téged is, azonnal,
légy itt, mert bármikor szükség lehet*

*reád, nem is tudhatnánk nélküled
elboldogulni, annyi mindent láttál,
és hallottál, és tapintottál, másnál
többet s másabbat élt szemed, füled,*

*tíz ujjbegyed és minden porcikád,
hát légy készen, mert számítunk reád,
mert ott tolong, tobzódik benned minden,*

*s úgy hordom testem-lelkem, mint finom
borosedényt, melyből én sem iszom,
mert számít rám az ördög vagy az Isten.*

Téli alku

*Az égből letaszított angyalokból
egy ideig még hóemberek lesznek,
és összehúzott vállal dideregnek
az éjszakában, sárgarépa-orrból*

*és nyítt seprűből van csupán a földi
részük, forró gyermekkezek nyomából,
fel-felderengő ujjenyomatából,
s csak néhány ölnyi hópehely a többi:*

*angyal-formája van a hulló hónak,
a réműlt pelyhek végig alkudoznak,
míg hullva-halogatva földet érnek,*

*s most alkudoznék én is, tán lehetne,
hogy mielőtt a tavasz elkeverne,
egy hóembernyi létet még reméljek?*